

Сми́гна *м. св.* **Сми́гвамъ** *м. дл.* мигну, мигаю; подмигну,—
гиваю: Р. му смигна да сѣдни близо при него да вечерятъ. *Р. А. 107.*
Азъ съгладяхъ единъ дивитъ и смигнахъ имъ да ми го дадѣтъ. *Х. I, 152.* Ханъми от горѣ гледахъ Една с друга блъскахъ И си Стояна гледахъ, Гледахъ йоще смигахъ. *Д. 53, 26—29.*

Смижу́расамъ *м. св.* поблекну (о растеніи): На заранъ-тъ взимать паница-тъ, прѣгладѣть листа-та, и кое-то отъ тѣхъ е смижурасало и невесело, стопанинъ-тъ му ще бѣде нездравъ прѣвъ всичка-тъ година, а може и да умре. *Ч. 31.*

Смилателенъ *пр.* удобоваримый: Отъ това храна-та става не само по-вкусна, нъ и по-лесно смилателна. *Д. Д. 1873 р. 83.*

Смилка *с. ж.* абрикось (син. каисня): Въ тия кутийки има и сушени крушки, и сушени сливи и смилки (каисии). *К. II, 12.*

Смилъ *с. м.* **Смиле** *с. с.* название растенія. **Смилѣвъ** *пр.* Меѓу перята китка смилова (Смилъ, жълто горско цвѣте). *Пс. 9—10 р. 90.* Дѣвѣйка ъ смил по поле брала. *Д. 38, 1.* „А юначе смиляниче, Лазаре! Смилъ ти киска потгорела Натъ очи-те, натъ вежите, Аль сѣ мыслишъ да сѣ женишъ?“ *М. 578.* Смиляниче лудо дете! Смилъ ти поясъ половина, Сенъ ти, лудо, убавина. *М. 632.* Тамъ нижеше белъ бисеръ, На две игли сребрене, На три конце смилѣви. *В. 220.* Нѣ набра цвеке сякаво, Та уви китка шарена, Смилѣва и латинова. *М. 128.*

Смили *м. св.* **Смили́вамъ** *м. дл.* пожалѣю, жалѣю: О! Маринелли! Опростете ме! Смите ме! (*—und bedauern sie mich!*) *Э. Г. 22.* Каменното сърдце на господарьтъ му никакъ го не смилваше. *Зк. 138.* Бячета-та това като видѣли, сговорили са: да бѣгамъ и ний отъ тзка; ако господарьтъ ни не смилъ работни-тъ си воловы, какъ ще смилъ насъ? *Сб. 74.* Уми-тъ челоуѣци за избавяваніе-то си не смилѣвать имѣніе-то си *Сб. 76.*—са, сжалюся, имѣю сожалѣніе: Смили са, брате!.. И ние сме родени отъ майка и отъ баща. *З. 309.* „Смили са за насъ“. *ib.* По единчек сми на майка, За насъ ся Татунчо, смилъ. *Д. 31, 48—49.* Като ма видѣ, той са смилъ на моята младость и на моитѣ нещастія. *Т. 23.* Богъ види суета-тъ на намѣренія-та ти, нъ часто ся смилва-та въспира, да ся исполнятъ желанія-та ни! *П. 10.* Ако има нѣкой челоуѣкъ на свѣта доста сиравадливъ който да са смилъ за мене (*pour avoir pitié de moi*). *Т. 256.* Обаче, царю честитій! пакъ Ви моля да ся смилъ за мене и да мѣ неубіешъ. *Х. I, 70.* Той ся не смилваше на молбытъ ми. *Х. I, 73.* Това ся Богу смилъло, Невѣсти душа поддържѣ До Момчилови дворови. *Д. 49, 34—36.* И на Бѣга се смилъло Че, го на орлѣ престорилъ. *Д. 10, 27—28.* **Смили́ване** сожалѣніе: Петко бѣ наистина достойнъ за смилываніе. *Р. А. 143.*